

ב"ל (תל-אביב-יפו) 35223-09-11 - ויקטור קבק נ' המוסד לביטוח לאומי

ב"ל (תל-אביב-יפו) 35223-09-11 - ויקטור קבק נ' המוסד לביטוח לאומימחוזי עבודה תל-אביב-יפו
ב"ל (תל-אביב-יפו) 35223-09-11

ויקטור קבק

ע"י ב"כ עו"ד תומר בכר ועו"ד ליאת גורדון

נגד

המוסד לביטוח לאומי

ע"י ב"כ עו"ד מרב חבקין

בית דין אזורי לעבודה בתל-אביב-יפו

[27.01.2013]

כב' השופטת שרה מאירי

פסק דין

1. בפניי תביעה להכיר בארוע שארע לתובע ב- 12.10.10, בו נפגע בכתף שמאל ע"י חולה שהשתוללה, כפגיעה בעבודה.

התובע יליד 1956, תפקד כאח בבי"ח לבריאות הנפש; כשליוה חולה לטיפול בשעות הבוקר, התפרצה החולה בחדר ההמתנה, נכנסה לאי שקט מוטורי וניסתה להמלט. התובע תפס אותה בידו השמאלית וחש כאב חד וחזק בכתף שמאל.

משסבר כי כאביו יחלפו ונוכח מחוייבותו לעבודה המשיך לעבוד. כעבור כחודש, משכאביו הפכו לבלתי נסבלים - פנה לטיפול רפואי.

2. בהגנתו עתר הנתבע לדחיית התביעה, משלא ארעה לתובע פ"ע כמשמעה בחוק הבטל"א (נוסח משולב), התשנ"ה-1995 ומשפנייתו (לטיפול רפואי ולמעבדו) מאוחרת לארוע.

3. ביום 1.5.12 התקיים דיון מוקדם בפני כבוד השופטת ס. דוידוב-מוטולה.

התובע הגיש תצהירו ותצהיר חבר לעבודה (מר אלכס קוצירגה; "אלכס").

ביום 2.12.12 נשמעו בפניי עדויות התובע ובתום הדיון סיכמו בכ"י הצדדים טענותיהם.

4. ולהכרעה -

א. בפנייתו הראשונה לטיפול רפואי, ב- 8.11.10, ב"ביקור רגיל", נרשם כסיבת הפנייה "כאבים חזקים בכתף הימין עם הגבלות טווחי תנועות" ובהפניות נתבקש צלום כתף שמאל.

בפנייה זו אין כל אזכור לכך כי מדובר בפגיעה בעבודה, ודאי לא תואר איזשהו "ארוע" שקדם לכאבים! דגש נוסף יש ליתן להעדר איזשהו אזכור לארוע/לתאונה/לארוע בעבודה - דוקא לאור העובדה כי ברישום הרפואי שקדם לפנייה האמורה - מדובר בפגיעה בעבודה (לא בכתף).

משמע, התובע יודע לספר לרופא המשפחה כשעסקין בפגיעה בעבודה - חרף כך, נמנע מכך בענייננו! כשנשאל מדוע בפנייתו הראשונה אין כל אזכור לארוע, לארוע בעבודה - אין לו הסבר, "צריך לשאול את הרופא אחר זה הוא כתב את זה". כשנשאל אם בפנייתו הראשונה אמר לרופא הוא משיב: "לא זוכר מה אמרתי לו אמרתי לו שיש לי כאבים וזה קרה בעבודה אני לא יודע למה הוא לא כתב הוא אמר לי ללכת דחוף לצילומים".

כשעומת עם כך, כי גם ב- 21.11, אצל אותו רופא, אין כל אזכור לטענת פגיעה/ארוע בעבודה הוא משיב: "אני לא יודע למה הוא לא כתב אני לא שמתי לב. אמרתי מה שאמרתי".

לא בכדי הופנה לכך כי ב- 21.11 (בפנייתו השנייה לרופא) - לא רק שאין אזכור לארוע בעבודה, אלא אף קיבל תעודת מחלה ואין לו הסבר לכך (למעט טענה אח"כ כי רופא המשפחה לא נתן לו טיפול, לא אבחן כראוי מחלותיו - אלא, שלא בזה עסקין כאן).

לא שוכנעתי כי בפנייתו הראשונה לטפול רפואי סיפר התובע לרופא על ארוע כנטען בתביעה למל"ל: ראשית, בפועל, לא עמדה על הפרק תקופת מחלה (ב- 8.11). משמע, אין מדובר במצב בו, בהעדר טופס ב"ל 250 - לא רשם (כביכול) הרופא את דבריו...

שנית, כשעסקין בפ"ע - כעולה מרישומים קודמים בתיקו - דוקא רשם הרופא בעיה בגב "בשל תאונת עבודה" (תאונה מ- 17.6.10).

שלישית, לתובע אין תשובה אחת, ברורה, נחרצת, או משכנעת להעדר גרסה עובדתית לרופא - אין לו הסבר/לא זוכר מה אמר לרופא/אמר לרופא שיש לו כאבים וזה קרה בעבודה - ואז, מטיל הוא את "האשם" על הרופא.

דא עקא, בתצהירו - אין טענה כי אמר לרופא, או כי הרופא לא רשם (ואף לא נסיון "לתקן" הרישום בדיעבד)! לכך יש להוסיף - הגם שפנה שוב לרופא עם תוצאות הבדיקות, בפנייתו השנייה (21.11) גם כאן אין כל אזכור לארוע בעבודה והתובע אף קיבל תעודת מחלה (שהומרה אח"כ, ב- 8.12.10, בת.ר. לנ"ע).

ב. תמוה בנסיבות הנטענות, כשהתובע עובד אצל מעסיק צבורי - כי מצא לדווח למעסיקו, לראשונה, רק כמעט חדשים לאחר הארוע, ודאי לעובד שעובד אצל מעסיקו כ- 11 שנה עד לארוע הנטען!

גם בהקשר זה נותן התובע מגוון אפשרויות וקשה היה להתרשם מהי הנכונה-האמיתית ביניהן - מחד, אישר כי רק ב-6.12 מסר הודעה למעסיק (כך נרשם בתביעה למל"ל; עמ.4 שורות 18-22) ומנגד, אינו זוכר אם אמר ליואב (ששמו צוין בתביעה למל"ל). ואז, לפתע, טען כי סיפר לסגניתו של יואב - ולא ב-6.12 כמצוין בתביעה (אגב כך יצוין כי בתביעה למל"ל צוין "יואב" בשמו ולא רק בתאור תפקידו!). וכשהקשה הנתבע, אם סיפר באותו יום ליואב, מדוע לא כך נרשם - תשובתו היא כי לא חשב שיגיע לזה, חשב שזה דלקת "ולא התייחסתי לזה".

לא בכדי הקשה שוב הנתבע, בהזכירו כי התביעה למל"ל הוגשה ב-30.12, כשכבר ידע שיש בעיה רפואית והכיצד אז לא ציין שסיפר לאסתר - ואז משתנה גרסתו והוא טוען רק שסיפר לה שיש לו כנראה דלקת. כשנשאל אם אמר לאסתר את תאור הארוע הוא משיב: "כן הם ידעו".

למען הסר ספק נשאל שוב ואז משיב הוא - כי סיפר לעובדים האחרים אך לא זוכר אם סיפר לאסתר. ובתשובה נוספת - סיפר רק לאלכס!

דא עקא, אף אחת מהתשובות אינה תואמת את קודמתה ואינה מסתברת עם התנהלותו והרישומים בתביעה למל"ל. והעיקר - בהתייחס לתשובתו האחרונה - לא צריך היה לספר לאלכס את הארוע (התאור שבסעיף 4 לתצהירו) - שהרי, לטענתו, אלכס היה עד לארוע, ראה הארוע וממילא, לא "צריך" היה לספר לו את הארוע!

ודאי וודאי כך, כשאלכס לא היה ממונה עליו ובכלל עבד (באותה עת) במחלקה אחרת...

עוד אזכיר - טוען התובע בתצהירו כי התלונן על כך בפני חבריו לעבודה - אלא שאף לא אחד מהם העיד בפניי. ועוד - משעסקין במעביד צבורי, קיים אצלו דיווח על ארוע בעבודה - אך התובע לא מילא דיווח כזה אלא מילא, לדבריו, בגברות.

אלא, הגם שהתובע מחזיק בביתו רישום כאמור, לא מצא, משום מה, להציג בפניי (וקודם לכן בפני פ"ת) דיווח כאמור...

גם בהקשר זה - קשה היה להתרשם מגרסה אחת ברורה (או מוכחת!) ג. ודאי חשיבות יש לדברים לעיל לאור טענת התובע (רק בביה"ד, לראשונה) כי עד לפנייתו לרופא היה מוגבל וכולם ידעו ולכן לא נתנו לו לבצע עבודה פיזית, הדורשת שמוש בכוח! - ואם כך, כשעסקין בעבודה הדורשת מעת לעת שמוש בכוח - תמוה שבעתים כשאין בפניי גרסה ברורה שלו, אם, למי ומתי סיפר, או עדות של מי מהם; ודאי וודאי, כשכלל לא סיפר לרופאו (בפנייה הראשונה) על מגבלה החל מהארוע!

ד. התובע ואלכס מתארים הארוע באופן זהה.

תמוה שהתובע לא טרח להוכיח פרטי המטופלת ואינו זוכר שמה - ומנגד, אלכס אינו זוכר כלל תאורה. ובהקשר זה - אלכס בטוח (וזוכר) כי המטופלת עברה הטפול באותו יום, בעוד התובע לא זוכר, לא זוכר, חושב שעשתה.

כך, התובע אינו יודע אם ארוע כזה צריך שיהיה מתועד ואינו זוכר מה אמר (בדיווח, שאינו יודע אם הוגש; כשקודם טען שיש לו דיווח כאמור בביתו) ומנגד, אלכס מציין כי חובה שיהא כזה דיווח.

כך, אם התובע מציין כי מיד עצר את המטופלת ואלכס לא עזר לו לתפוס אותה, כי "לא היה צורך" - מציין אלכס כי עזר לתובע לעצור את המטופלת, כשרצה ביניהם.

"ש. כשהמטופל תרצה ביניכם אתהגם עזרת לולע צוראותה?

ת. עזרתילו. ממשכן.

ש. איך עזרת?

ת. תפסתי אותה.

ש. היא לא הספיקה לרוץ ולהתקדם?

ת. תפסנו אותה.

ש. אז היא לא המשיכה לרוץ, אחזתם בה בכוח?

ת. היא משכה ממשיחזק, היא משכה אותנו.

ש. גם אותך?

ת. כן.

ש. כמה נגררתם אחריה?

ת. לא יודע, משכה אותנו חזק מאוד."

ובהקשר זה - תשובתו בחקירה חוזרת אינה מתיישבת עם תשובותיו בח.ג. - (כמצוטט לעיל) כשהשאלות התייחסו

לשלב בו המטופלת בנסיון לרוץ/לצאת מחדר ההמתנה...

ועוד בהקשר זה:

התובע טען כי הוא ואלכס עמדו בפתח, בחדר ההמתנה.

מדובר ב- 2 אנשים רחבים (וכבדים). אם עמדו שניהם בפתח, זה מול זה (ובהעדר טענה ל"רוחב" מיוחד לפתח) -

"קשה" לקבל האפשרות שרצה ועברה ביניהם והתובע תפס אותה ביד/בידיים.

ועוד בהקשר זה - הגם שאלכס יודע לתאר את הארוע, כיוון הריצה של המטופלת - אינו מתאר (לא בתצהירו ולא

בפניי) באיזו יד תפס התובע במטופלת...

ואם עסקינן בכאב חזק וחד, בו חש מיידית, עד כי סיפר לאלכס כי חש הוא כאב חד וחזק בידו-בכתף - קשה לקבל כי

"כאח" סבר שזה זמני ויחלוף - ומול טענתו כי הוגבל מיד בעבודתו...

ה. בל נשכח כי בסיכומיו טען התובע בשונה מעדותו (כשטען בפניי כי התלונן מיד ואף סיפר מיד לממונים עליו...).

כך, לא רק שגרסת עובדה בדבר מצב מחמיר, עד שלא יכול היה לפתוח את דלת רכבו - לא נשמעה בפניי (אלא רק

נטענה בסכומים; עמ. 14) - אין היא מסתברת עם עדותו, ולפיה, חדל מבצוע עבודה פיזית הדורשת הפעלת כח,

ומיידית (ולעובד, שעבודתו מחייבת הפעלת כח פיזי).

ו. איני מקבלת טענת התובע בדבר "פרטים קטנים", שרק בהם יש אי התאמה בגרסאות התובע ואלכס.

בהנתן כי עסקינן בארוע נטען, שדווח כחדשים מאוחר יותר הן למעסיק והן לרופא - יש חשיבות ראייתית לכ"א

מהעובדות המתוארות ובהצטבר הטענות, העובדות והראיות כמפורט לעיל - לא התרשמתי כי אכן ארע לתובע ארוע

כנטען, בו נפגע בכתפו, בפגיעה בעבודה.

ראוי להזכיר כי עפ"י ההלכה נותן ביה"ד משקל מיוחד לאנמנזה הרפואית ודאי זו שנרשמה בזמן אמת ומתוך שברי כי

ימסור העובדות הנכונות, ע"מ לזכות בטפול רפואי מתאים.

וכאן, בזו שנרשמה לראשונה, חודש לאחר הארוע, לאחר שכבר פנה (ס"ס) לטפול רפואי - אין כל אזכור לארוע

תאונתי בעבודה (ואגב כך, גם עת הוצאה ת.ר. - אין אזכור לארוע הגם שצויין כי נפגע בעבודה).

ז. לאור כל האמור - (ובהעדר ראייה לסתור הרישום באנמנזה), משלא הוכח בפניי ארוע בעבודה כנטען ומשלא

שוכנעתי מגרסאות התובע - נדחית התביעה.

אין צו להוצאות.

ניתן היום, ט"ז שבט תשע"ג, (27 ינואר 2013), בהעדר הצדדים ויישלח אליהם.